

[Thorvil Kristensen.]

sige, at jeg forstår ikke ordet „yderligere“ i denne forbindelse, for hidtil er der jo ikke sket nogen begrænsning, og „yderligere“ plejer man på dansk kun at tale om, når der går noget i forvejen. Der er sket en omlægning, men nogen indskrænkning er der ikke sket.

Iøvrigt er det misvisende, når den højtærede minister ved denne form for spørgsmål søger at bibringe tinget den opfattelse, at jeg udelukkende havde henvist til boligtilskuddene, for det, jeg sagde, var, at der fandtes en række tilskudsordninger med boligtilskuddene i spidsen. Dermed mener jeg, at dette er det største eksempel; men der er naturligvis andre, jeg kunne godt remse dem op, men jeg kan nøjes med at henvise til min tale i fjor, hvor jeg var inde på nogle af disse ting, og jeg kan henvise til den tidligere regerings begyndende afvikling af tilskudsordninger. Vi mener altså, der er mere at gøre på disse punkter; det kommer vi jo nok tilbage til i den kommende tid.

Men navnlig vil jeg, når den højtærede minister understregede, at vi skulle være tilbageholdende med udgifterne, pege på, at dette må ikke mindst gælde med nye udgifter, og der kan jeg ikke lade være med at nævne, at det forekommer mig betænkeligt og uklogt, når den højtærede finansminister så sent som i forrige uge i Nationaløkonomisk Forening efter „Social-Demokraten“'s referat har sagt følgende, som jeg beder om den højtærede formands tilladelse til at citere:

„Det er ikke nødvendigt at standse det sociale reformarbejde, men reformerne må naturligvis betales.“

I modsætning dertil mener jeg, at det på grund af landets økonomiske forhold er nødvendigt, at vi tager en pause med hensyn til udgiftskrævende reformer. Jeg står ikke ene med denne opfattelse. Jeg kan nævne, at mit partis formand, det ærede medlem hr. Erik Eriksen, har sagt det samme i flere taler i den sidste tid, senest i Skærbæk i lørdags. Og jeg må indrømme, at når den højtærede minister mener, at vi uanset den nuværende situation ikke behøver at vente med udgiftskrævende reformer, så forstår jeg slet ikke hans tale om, at der skulle være en, som han sagde, glædeligt aftagende stigningstakt i statens udgifter; det kan der i

hvert fald ikke blive, hvis vi skal have udgiftskrævende reformer i øjeblikket.

Det er jo den slags udtalelser, der gør, at man stadig mange steder i landet spørger, hvor alvorligt det er ment, når socialdemokratiet er blevet omvendt til en forsigtighed, som var partiet fjern i fjor. Hvor meget holder disse advarsler? Hvor længe vil man fastholde den nuværende linie? Vil det blive sådan, at hvis vi hjælper regeringen til bedre statsfinanser i øjeblikket, så vil noget sådant i løbet af forholdsvis kort tid danne springbræt for nye lempelser og nye udgiftsforøgelser, sådan at vi styrer ud i en ny valutakrise? Det økonomiske hovedspørgsmål er stadig: Kan socialdemokratiet befæste det indtryk, at det har fået en mere realistisk indstilling til vor økonomiske situation? Det var med henblik herpå, jeg lagde så stærk vægt på de langtidsundersøgelser af vore økonomiske muligheder, som jeg har fremhævet. Jeg tror, det vil være klogt af den høje regering at afvente disse vurderinger, før man holder nye taler om, at vi kan jo godt gå videre med udgiftskrævende reformer.

Thestrup: Jeg vil gerne begynde med at takke den høje regering, fordi den så hurtigt efter, at ønsket om en ny huslejelov og en ny byggestøttelov var fremsat, kom med sit forslag til en ny huslejelov. Det er min opfattelse, at en fornuftig ordning af husleje- og byggestøtteforholdene er en af de vigtigste betingelser for, at valutaforholdene kan bedres.

Den højtærede finansminister spurgte, hvad jeg mente med, at mit parti kun ville gå med til en folkepensionsordning, når den finansielt hvilede i sig selv. Ja, jeg må erkende, at det udtryk, jeg brugte, ikke var så klart. Men jeg mener med det, jeg sagde, at før valutasisuationen er væsentligt forbedret, bør vi ikke gå til en folkepensionering, der medfører større udgifter for staten eller som medfører større skatteudskrivning. Der er således forskel på den højtærede finansministers opfattelse og min. Det, der er mit hovedsynspunkt, er, at vi ikke må gå til udgiftskrævende reformer, før produktionen og de økonomiske forhold kan bære dem. Jeg vil tilføje, at jeg håber, at vi snart bliver i stand til igen at bære udgiftskrævende reformer, og af disse står